

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **P. Č.,** zast. Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Dvořákova 13, 602 00 Brno, proti žalovanému: **1) předseda Okresního soudu v Českých Budějovicích,** se sídlem Lidická 20, 370 01 České Budějovice a **2) předseda Krajského soudu v Českých Budějovicích,** se sídlem Zátkovo nábřeží 2, 370 01 České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2011, č. j. 44 A 53/2010 - 110,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaným **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátovi Mgr. Pavlu Černému, **se** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ani náhrada hotových výdajů **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se žalobou na ochranu před nezákonnými zásahy žalovaných správních orgánů podanou na základě ustanovení § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhal, aby správní soud uložil justiční stráži řízené žalovanými zákaz určitých zásahů vůči jeho osobě, které považuje za nezákonné. Stěžovatel se konkrétně dožadoval, aby bylo justiční stráži zakázáno vyžadovat a vynucovat od něj v úředních hodinách ohlášení účelu jeho vstupu do budovy soudu a místa, kam směřuje. Dále má být zakázáno, aby byly žalobci odnímány drobné kapesní nožíky a nůžky a

obdobné předměty denní potřeby s ohledem na riziko jejich zneužití třetí osobou ke spáchání zločinu. Stěžovatel také usiloval o to, aby bylo justiční stráži zakázáno vyžadovat po něm osobní doklady pro účely sepsání potvrzení o uložení zmíněných předmětů a aby bylo justiční stráži zakázáno doprovázet stěžovatele bez jeho žádosti v prostorách soudu přístupných veřejnosti bez ohlášení.

Krajský soud v Praze žalobu stěžovatele ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl z důvodu, že byla podána opožděně.

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud uvedl, že stěžovatel v žalobě data jednotlivých incidentů, při nichž mělo docházet k nezákonným zásahům, neuvedl, s výjimkou listopadu 2007 (vyvedení z kanceláře soudu) a incidentu ze dne 5. 6. 2009 popsaného v trestním oznámení stěžovatele. V časově posledním důkazu přiloženém neúplném podání ze dne 23. 6. 2009 si stěžovatel stěžuje na postup justiční stráže při vstupní prohlídce z téhož dne. Žádný incident pozdějšího data stěžovatel nezmiňuje.

Dle § 84 odst. 1 a 2 s. ř. s. musí být žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Zmeškání lhůty nelze prominout.

S ohledem na skutečnosti vylíčené stěžovatelem v jeho podáních krajský soud považoval za zřejmé, že ve všech případech jde o zásahy, které měly směřovat přímo a nezprostředkovaně vůči stěžovateli. Stěžovatel se tak o nich musel dozvědět bezprostředně již v okamžiku, kdy k zásahům došlo. Krajský soud proto vycházel ze lhůty subjektivní v délce dvou měsíců.

Poslední v žalobě zmíněný incident se odehrál dne 5. 6. 2009 a poslední incident seznatelný z přiložených listin se stal dne 23. 6. 2009, proto je zjevné, že poslední dnem pro podání žaloby byl den 5. 8. 2009, resp. pokud by soud přihlédl i k incidentu zmíněnému pouze v přílohách žaloby, dne 24. 8. 2009 (23. 8. 2009 byla neděle). Tím, že žaloba došla soudu teprve dne 25. 11. 2009, překročil stěžovatel lhůtu zakotvenou v § 84 s. ř. s. o více než tři měsíce, neboť k podání žaloby došlo až pět měsíců poté, co se o posledním nezákonném zásahu dozvěděl.

Proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby pro opožděnost podal stěžovatel včasnou kasační stížnost. Krajský soud usnesením ze dne 6. 10. 2011, č. j. 44 A 53/2010 - 117, přiznal stěžovateli osvobození od soudního poplatku z kasační stížnosti a ustanovil mu zástupce Mgr. Pavla Černého, advokáta Advokátní kanceláře Šikola a partneři, s.r.o.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá vágní doručování písemnosti stěžovateli, vydání napadeného rozhodnutí neopodstatněně až po nařízení ústního jednání, ignorování procesních návrhů stěžovatele před nařízením ústního jednání, pozměnění předmětu řízení (peripetie konfliktních situací – incidenty, nikoli trvalé zkrácení zaručeného práva nebýt objektem libovůle či svévole orgánu veřejné moci), předstírání vad žaloby bez učinění odpovídajícího procesního opatření, povrchní a vadné právní posouzení věci samé, zamlčení návrhů provedení důkazů a podané repliky.

Stěžovatel krajskému soudu vyčítá také mrhání veřejnými prostředky, z důvodu, že den po nařízení ústního jednání odmítl žalobu pro opožděnost, a učinil právně nepřijatelné posouzení, že žaloba byla podána opožděně. Krajský soud podle stěžovatele pochybil, když neaplikoval § 82 s. ř. s., ale toliko vytrženě § 84 s. ř. s. U soudu se totiž lze domáhat ochrany, trvá-li zásah nebo jeho důsledky, anebo hrozí-li jeho opakování.

Žalovaný 1) i 2) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že k obsahu podání se z větší části nemohou vyjádřit, neboť se jedná o výtky na procesní postup krajského soudu, popřípadě nesouhlas se způsobem doručování, či organizací soudního jednání. Věcné posouzení případu krajským soudem žalovaní nerozporují.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná.

Úvodem zdejší soud poznamenává, že v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přezkoumává pravomocné rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Zkoumá tedy, zda rozhodnutí krajským soudem vydané a zejména důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem. Rozsah přezkumu rozhodnutí krajského soudu je z povahy věci vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jedná-li se o rozhodnutí, kterým je žaloba odmítnuta pro opožděnost, končí řízení před krajským soudem z důvodu, že není splněna předepsaná procesní podmínka věcné projednatelnosti žaloby, aniž by se zabývalo meritem, tedy vlastním věcným obsahem žaloby. Na Nejvyšším správním soudu pak je, aby v mezích rozsahu a důvodů kasační stížnosti přezkoumal rozhodnutí krajského soudu z hlediska toho, zda tento soud správně posoudil nesplnění této vstupní podmínky.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá právně nepřijatelné posouzení, že žaloba byla podána opožděně z důvodu, že krajský soud neaplikoval § 82 s. ř. s., ale toliko vytrženě § 84 s. ř. s.

Ustanovení § 82 s. ř. s. upravuje žalobní legitimaci v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. Ustanovení § 84 s. ř. s. pak stanoví lhůtu pro podání žaloby a její náležitosti.

Dle § 84 odst. 1 musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Dle odst. 2 citovaného ustanovení nelze zmeškání lhůty pro podání žaloby prominout.

Krajský soud tak pro posouzení otázky včasnosti podání žaloby správně aplikoval ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s. Námitka stěžovatele nebyla shledána důvodnou.

Nejvyšší správní soud důvodnými neshledal ani další námitky stěžovatele. Věcnými námitkami se totiž zabývat nemohl, neboť žaloba byla odmítnuta pro opožděnost a žádnou

vadu řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, Nejvyšší správní soud neshledal.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti měli úspěch žalovaní a měli by proto nárok na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovaným však náklady řízení nevznikly a tomu odpovídá rozhodnutí o nákladech řízení uvedené ve výroku tohoto rozsudku. Stěžovateli bylo krajským soudem přiznáno osvobození od soudních poplatků a byl mu pro kasační řízení ustanoven zástupce z řad advokátů Mgr. Pavel Černý. Nejvyšší správní soud však neshledal, že by ustanovený advokát učinil ve věci jakýkoli úkon právní služby ve smyslu § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za který by mu náležela odměna a s tím spojená paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele v této souvislosti nárokoval odměnu a náhradu hotových výdajů za úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, který ovšem spočívá v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Uskutečnění takové porady ovšem zástupce stěžovatele žádným způsobem nedoložil a, byť si u Nejvyššího správního soudu pořídil fotokopie části spisu, ani tato skutečnost nevyústila v žádnou procesní aktivitu zástupce stěžovatele v řízení o kasační stížnosti. Zástupce stěžovatele žádným způsobem kasační stížnost, kterou podal osobně stěžovatel, nedoplnil. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci odměnu ani náhradu hotových výdajů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2012

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu